

Випуск №3 (95)
Листопад, 2016р.

Джерело

Зустрічі

У цьому випуску:

- ✓ Нова патрульна поліція
- ✓ День гідності та свободи
- ✓ Гідний син України
- ✓ Столичний патрульний
- ✓ Скарб, отриманий у спадок
- ✓ Голод в Україні
- ✓ Нові правила ЗНО
- ✓ У гостях у полісменів
- ✓ Про тонкощі фінансової справи
- ✓ Ви просили розповісти
- ✓ Професія гарного настрою

Нова патрульна поліція в Городні

Нова патрульна поліція розпочала свою роботу ще 4 липня минулого року. Стартувала вона зі столиці. Потім були Одеса, Харків, Львів, Дніпро, Ужгород, Херсон... Нарешті черга дійшла до Чернігівської області...

Десятого листопада до Городнянського відділення поліції Головного управління національної поліції в Чернігівській області знову завітали кореспонденти газети «Джерело».

Головним питанням бесіди стало, як уберегти підлітків, схильних до правопорушень, від необачних кроків, які можуть стати фатальними в житті дитини. Начальник Городнянського відділення поліції продемонстрував, як працює система відеоселекторного зв'язку, за допомогою якого керівництво УМВС проводить на-

ради з керівним складом на місцях. Сергій Анатолійович наголосив, що професія полісмена вкрай складна й серйозна, але немає більш гідної роботи, ніж робота хорошого поліцейського.

Продовження на стор. 4.

Світлина на згадку

Революція Гідності: погляд через три роки

21 листопада 2013 року в Україні почалася Революція Гідності, або, ще як її часто називають у народі, Майдан. Викликана вона була відходом політичного керівництва країни від законодавчо закріпленого курсу на Європейську інтеграцію та надмірною концентрацією влади в руках Віктора Януковича та його «сім'ї». Епіцентром подій стала столиця – місто Київ.

Саме 21 листопада близько 22.00 години на Майдані почали збиратися перші учасники мітингу. Вони пікетували Адміністрацію Президента, протестуючи проти рішення уряду про призупинення процесу підготовки до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Євросоюзом.

Далі події розгорталися, набираючи обертів. Влада застосувала силу, щоб розігнати мітингувачів. В основному це були студенти. Із усіх куточків України до столиці почали стікатися демонстранти. Ходило багато розмов – хто вони і чого туди їдуть? Припускалися думки, що це акція спланована і проплачена певними політичними силами. Отже, напередодні третьої річниці Революції Гідності ми поцікавились у городнянців, найбільш активних учасників Євромайдану, за що саме вони там стояли й що змінилось у нашому суспільстві від часу тих кривавих подій?

– Я на сто відсотків упевнений, що революція виникла стихійно. Це була народна акція. Ніхто з політиків не брав на себе відповідальність за неї. Коли до нас дійшли чутки, що влада зчинила вночі силовий розгін студентів у Києві, того ж ранку ми з Городні на трьох машинах вирушили на підтримку молоді. Обдзвонили однодумців, ініціативних людей. Ніхто не дивився, хто до якої партії належить. Зібралися по 60 гривень, купили паливо та й вирушили в путь, – каже Станіслав Варлига.

– На майдані ми зустрічалися з іншими городнянцями, – розповідає Олександр Верхуша.

– Наприклад, подружжя підприємців Груздевих їздило в Ки-

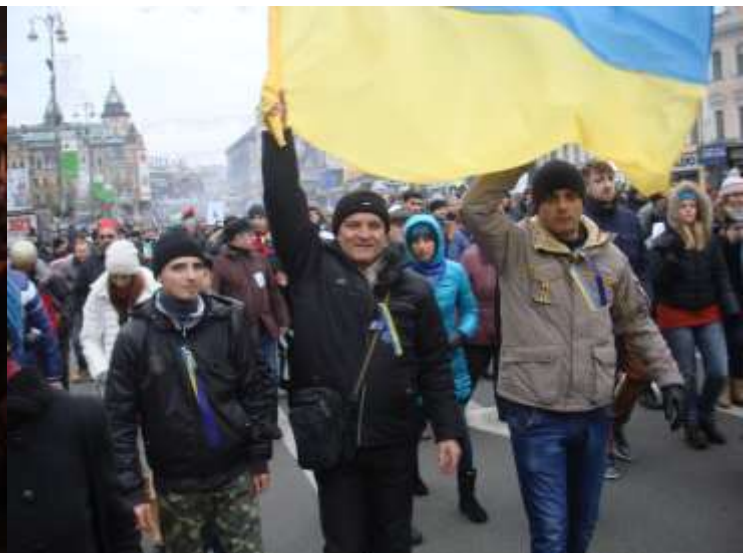
їв із власної ініціативи підтримувати протестуючих. Не було ніякого розбрату. Іноді комусь ставало погано – натовп розступався і пропускав «швидку». Якщо це було неможливо – людину просто виносили на руках, передаючи по ланцюжку один одному.

Мені теж дісталася гумова куля, – розповідає Петро Верхуша, – це було якраз тоді, коли «беркутівці» забрались на дах висотного будинку й почали кидати униз, на натовп, гранати зі сльозоточивим газом.

Розмову вели Євген Сергієнко, Настя Петрова

П.І. Верхуша та О.І. Верхуша з учнями

Городнянці на Майдані

Гідний син України

Учні нашої школи з нетерпінням чекали на зустріч із Ярославом Хайлуком, учасником АТО, нагородженим орденом «За мужність». Нині Ярослав – прикордонник, молодший інспектор 2 категорії, молодший сержант.

Першим запитанням, яке зірвалося з вуст було: «А скільки тобі років?» Весело блиснув широкою посмішкою: «Двадцять». Блискавично майнула думка: це ж коли він попав у пекельну машину донбаської війни, скільки ж йому було років... І виділяє його з-поміж одноліток щось невлотиме в погляді, в посмішці. Щось затаїлося десь там, у глибині, і примушує відтепер інакше дивитися у світ. Більш серйозно й більш глибоко, ніж ми – ті, хто чув про війну тільки з розмов.

Ярослав виріс у звичайній городнянській родині. Мама Олена Петрівна – працівниця районної лікарні, тато Анатолій Володимирович – колишній військовий. Ярослав мріяв стати прикордонником. У 2014 році отримав виклик на навчання в Оршанецький навчальний центр на Черкащині, де проводиться підготовка прикордонників. Але провчився лише два місяці, як майже весь випуск отримав направлення в АТО. На запитання, чи знали вони, куди саме їх направляють, Ярослав відповів саме так:

— Ми знали. Знали, що їдемо змінювати хлопців, яким вже дуже потрібний відпочинок. Нас, 150 курсантів і офіцерів, привезли в Луганську область. Табір наш розташувався біля села Зеленопілля. Цілий місяць ми жили в спокої та тиші. Місцеве населення ставилося до нас добре, допомагали продуктами, водою. Ми здійснювали охорону державного кордону з Росією.

Згадує сержант, як щоранку, вишикувавши прикордонників, командир доповідав, що там і там обстрілами «Градів» накрили певне розташування. А ми слухали й не зовсім уявляли, що таке оті «Гради».

І раптом прицільний обстріл мінометами. Дуже прицільний... Із того часу хлопці перебралися з наметів у окопи. Від

рідних ми намагалися приховати правду, але батьки якимсь чином дізналися. Коли нас оточили кільцем, постала проблема з водою та продуктами. Доки кільце не замкнулося повністю, волонтери мали змогу підвозити харчі. Місцеві жителі теж ділилися чим могли.

Далі стало гірше. Крізь оточення пробитися було не можливо. Ламали кукурудзу, варили, то був основний харч. Ми сиділи голодні, по нас постійно лупили міномети та «Гради». Згодом отримали наказ виходити з оточення. І все це відбувалося під суцільним вогнем ворога. І стріляли по нас не шахтарі, а добре навчені війська ворога.

Ми рухалися по соняшниковому полю, - хмурачись, розповідає юнак, - а потім нічого не пам'ятаю... Мабуть, мене контузило. Коли я нарешті прийшов до свідомості й відкрив очі, то побачив, що сиджу на колінах у причепі машини. Біля

мене – ані душі. Опускаю погляд – бачу, що в мене горять руки, ноги. Вогонь бачу, а болю зовсім не відчуваю. Мені здалося, що я помер. Подумки звернувся до батьків з проханням пробачити. І раптом задзвонив телефон... То мама через сотні кілометрів рятувала свого сина. Тоді я зрозумів, що болю не відчуваю через шок. Із останніх сил вистрибнув із причепа й почав гасити вогонь. Із проїжджаючої мимо машини мені подали руку – так підбирали тих, хто після вибухів залишився живим.

Нелегко даються Ярославу ці спогади. Навряд чи коли-небудь зможе їх забути той, хто зазирнув у обличчя пекельної війни. А потім були довгі місяці у шпиталі, в лікарнях Києва, в Одеському санаторії. Під час перебування в київському шпиталі бійцю було вручено урядову нагороду – медаль «За незалежність України» III ступеня. А Указом Президента України від 21 серпня 2014 року городнянський прикордонник був нагороджений орденом «За мужність» III ступеня.

На запитання, чи продовжить контракт після його закінчення, Ярослав відповідає небагатослівно: «Так». І подумавши, додав: «Знаєш, найголовніше в житті - то віра. Треба вірити. Вірити в себе. У завтрашній день. Мої батьки, кохана дівчина Яна, друзі вірили, що зі мною все буде гаразд. І я вижив. Я вдячний усім за те, що мене врятувала їхня віра і їхня молитва. І цьому не можна зрадити. Ніколи.»

Два місяці на війні... Багато це чи мало? Досить для того, щоб скласти екзамен на мужність на «відмінно». Спасибі батькам за такого сина! Ми горді від того, що наш кордон охороняють наші герої!

Жанна Шевченко, спецкор «Джерела», студентка 2 курсу ЧДПУ ім.Т.Г.Шевченка

Нагороди героя

Ярослав Хайлук із учнями Городнянської ЗОШ-інтернату

Нова патрульна поліція в Городні

(Продовження, початок на стор. 1)

У Городнянському відділенні поліції Менського відділу поліції Головного управління національної поліції в Чернігівській області створено чотири сектори реагування патрульної поліції. Капітан поліції Павло Завалій очолює перший сектор. Він – старший інспектор ювенальної поліції.

- Павле Сергійовичу, чому Ви вирішили працювати в патрульній поліції?

- Коли розпочалася революція Гідності, а потім АТО, я зрозумів, що потрібно щось реально змінювати в нашій країні. Тож і я вирішив узяти участь у кардинальних змінах у житті мого народу.

- Чи допомагає Вам досвід роботи отриманий в Городнянському РВ міліції?

- Роки роботи в райвідділі – це безцінний досвід. Хоча сьогодні моя діяльність має значно інший напрямок. Перед сектором, який я очолюватиму, стоїть головне завдання: завадити правопорушенням у підлітковому середовищі. Добре відомо, що формування світогляду дитини починається в родині, тому ми повинні постійно спілкуватися з батьками, потрібно надавати їм контакти правоохоронців, витяги з кримінального кодексу України, дані про служби, які захищають права дитини та іншу інформацію, яка допоможе їм.

- Як думаєте, чи буде різниця між колишнім патрулем і нинішнім?

- Думаю так, звісно, нашим патрульним ще потрібно трохи практики, але вони дуже тямуці, тож у них обов'язково все вийде.

Спілкувався Кирил Непопенко

У городнянському відділенні національної поліції

Столичний патрульний

В'ячеслав Харченко – наш земляк

Столичний патрульний, 23-річний В'ячеслав Харченко, своїм героїчним вчинком прославився на всю Україну. 5 жовтня в одній із київських квартир сталася пожежа. Із задимленої квартири на шостому поверсі не могли вибратися подружжя та їхня дочка. Ризикуючи життям, Слава кинувся рятувати людей, які вже були готові стрибнути вниз.

В'ячеслав народився на Чернігівщині в селищі Сильченкове, закінчив медучилище в м. Прилуки. Працював рік у Бобровицькій районній лікарні. Пропрацював рік, дізнався про

набір у поліцію, теж вирішив подати документи. Із 4 листопада 2014 року він – столичний патрульний.

Під час нічного патрулювання Слава з напарником отримали повідомлення про те, що в багатоповерхівці по вулиці Жолудева сталося загорання.

Під'їхавши до будинку, патрульні поліцейські побачили, звідки валить дим. Чулися крики про допомогу. Слава увімкнув сирену в патрульному автомобілі і скомандував у гучномовець: «Люди, виходьте на балкон!». Із балкона валив густий дим. Це палала квартира. Разом із Сергієм, сусідом по квартирі знизу, та напарником Слава врятував усю родину.

За сміливі та рішучі дії очільник Держслужби України з надзвичайних ситуацій Микола Чечоткін нагородив В'ячеслава Харченка нагрудним знаком «За відвагу в надзвичайній ситуації» й подарував ікону «Неопалима купина». А від міністра внутрішніх справ Арсена Авакова наш земляк отримав нагрудний знак МВС «За відвагу у службі».

Вчинком Славка ми дуже пишаємося! Про те, що він врятував двох людей, дізналися з новин. Тепер наш Слава – приклад для поліцейських усієї країни!

Ми вітаємо тебе, Славо!

Вадим Стукун, спецкор газети «Джерело», студент II курсу ЧДПУ ім. Т.Г. Шевченка

Фото на згадку. У центрі – В. Харченко

У гостях у полісменів

На цей день учні 10-11 класів Городнянської ЗОШ-інтернату I-III ступенів чекали з нетерпінням. Ознайомитися з роботою Городнянського відділення поліції, побачити на власні очі, в яких умовах працює поліція, висловити свої враження виявили бажання понад два десятки юнаків. 24 листопада старшокласники побували в черговій частині, дізналися про порядок реєстрації повідомлень і заяв про правопорушення та реагування на них.

Спілкуючись із майором поліції Андрієм Лавренком, хлопці запитували про те, які якості їм слід розвивати, щоб у майбутньому долучитися до команди полісменів. Із великою цікавістю юнаки опанували поліцейську зброю: автомат АК-74 та пістолет Макарова. Андрій Леонідович наголосив, що в Городні нова патрульна поліція розпочала свою діяльність у квітні 2016 року. Дуже часто полісменам доводиться вирішувати – застосовувати зброю чи ні. І це дуже відповідальне рішення. Від нього залежить як життя порушника, так і полісмена. Зброю можна застосовувати лише в рамках закону. Городнянські полісмени служать своєму місту, своїй державі. Це складна, серйозна й дуже почесна робота.

Кирил Непопенко

Подорожуємо країнами Євросоюзу

Латвія – країна сонця

Офіційна назва країни – Латвійська Республіка. Латвія розташована на північному сході Європи, на узбережжі Балтійського моря й Ризької затоки. Офіційна мова – латиська.

Колір прапора Латвії – особливий, темно-червоний, відомий у світі як «латиський червоний». Прапор разом із гербом затверджений особливим декретом парламенту Латвії 15 червня 1921 року.

Герб об'єднує як символи незалежності латиської держави, так і символи культурно-історичних країв. «Сонце», що знаходиться над щитом герба, символізує національну державність Латвії. Назва державного гімну – «Боже, благослови Латвію». Автор гімну – латиський композитор Карліс Бауманіс.

Латвія міцно асоціюється з вузькими вуличками старої Риги, проголоюю вікових каменів Домського собору та неповторним голосом його органу, здатним передати не тільки звук будь-якого інструмента, але й людського голосу, морської хвилі та вітру, а ще з пляжами й музичними фестивалями Юрмалі.

Надмірно спекотні, перенасичені сонячною радіацією південні пляжі, не так корисні для здоров'я, як латвійські, відомі у світі м'яким білим піском і особливо мікрокліматом – соснові ліси тут наповнюють повітря фітонцидами. Це не тільки пляжі в багатолюдній Юрмалі, але й у невеликих містах Лієпаї та Вентспілсі.

Експерти Латвії в Городні

2 листопада в нашому місті відбувся семінар «Можливості для сталого сільського розвитку в Україні» для активних жителів громади

Цікаво й доступно про розвиток сільських територій в Латвії розповів експерт Мартінс Цимерманіс (очільник Латвійського центру сільських консультацій та освіти)

Понад чотири години минули у невимушеному спілкуванні. Латвія дуже схожа на Чернігівщину, - пояснив Мартінс Цимерманіс. – Сьогодні Україна йде тим шляхом, яким ми почали крокувати у свій час. Правду кажучи, нині вже бачимо, скільки і яких помилок ми нарobili, йдучи по ньому. Тому сьогодні я тут, щоб поділитися своїм досвідом – як позитивним, так і негативним, і спробувати розробити стратегію сталого сільськогосподарського розвитку на території України.

В учасників семінару виникло багато запитань, які стосувалися територіально-адміністративної реформи та землі, до латвійських та українських експертів, які мають величезний досвід і можуть поділитися ним.

У нас багато активних людей, які прагнуть якісних змін, – зауважив міський голова Андрій Богдан, – такі зміни вже відбулись і відбуваються у країнах пострадянського простору. Ми вважали прибалтійські країни бідними. Однак їхній сьогоdnішній розвиток показав, що вони гідно пройшли крізь ці випробування, вистояли, не зважаючи на тиск і численні перешкоди, і тепер нормально розвиваються, забезпечуючи своїм громадянам високий рівень життя. Тому їхній досвід і бажання поділитися ним стануть у великій нагоді городнянцям.

Діана Пиріг

СКАРБ, ОТРИМАНИЙ У СПАДОК

Історія становлення української мови дуже довга й багатостраждальна. Вона знала багато утисків та заборон зі сторони Російської імперії. Варто згадати лише Валуєвський циркуляр, виданий Катериною II, про заборону друкувати книги та викладати в навчальних закладах українською мовою.

Українська мова стала мовою спілкування держави з народом, вона застосовується в усіх сферах суспільного життя, вона є обов'язковою для вивчення в усіх державних та недержавних навчальних закладах. Володіння й користування українською мовою обов'язкове для всіх службових осіб. Тобто не можна жити в якійсь країні (наприклад, у Франції чи Японії), не знаючи державної (французької чи японської мови). Водночас кожна країна вважає себе демократичною й цивілізованою, створює умови для збереження мов національних меншин.

Сьогодні, в непрості для України часи, створені нові, сприятливі умови для процвітання рідної мо-

Дарина Лисенко

Голод в Україні

Та пам'ять – то вічний біль

Сьогодні дуже далеко від холодного жаху 1932-1933 років. На щастя, ми не розуміємо, що це таке – їсти листя і траву, втрачати людську подобу заради шматочка хліба, бути маленькою беззахисною піщинкою у вирі подій, створених чужими жорстокими руками.

Різними були й залишаються погляди на голод 1932-1933 років.

Чи варто пам'ятати народне горе? Мабуть, так. І пам'ятаючи, бути добрішими, щирішими один до одного.

Друкуємо нижче кілька спогадів О.С. Мех та П.С. Приходько, які живуть у їхній пам'яті.

О.С.Мех

– Від голоду у нас у селі померло багато людей. Спочатку померла сестра голови сілради. Її першою й поховали. У Клименків половина сім'ї ви-

мерла – у них було багато дітей. Ходили пухлі. Хто вижив, хто помер. Пам'ятаю, як мале неживе дитя лежало в ночвах. Коти вигризли пуп і живіт навколо нього.

П.С. Приходько

– Мені було 10 років. Риба нас рятувала. У річці Снов її навіть діти ловили корзинами.

Доходили до нас і люди з південних областей України. Боже, які вони були виснажені, просили, аби хоч що дали до рота донести. Вони розповідали, що

земля у них потріскалася без вологи більш, ніж на метр у глибину. Люди міняли на пампушки одяг. Мати насушила риби, то всім чужинцям давала її суху й печену.

Спілкувалася Настя Петрова

**ГОЛОДОМОР
ГЕНОЦИД
'32-'33**

**26.11.2016
пам'ятаємо**

Сковородник*

Хочу розповісти історію, яку досі згадую зі сльозами в очах. Це було після війни. Певно, в 1947 році. Тоді всі голодували.

У нашій сім'ї було п'ятеро дітей. Ми ходили до школи в першу й другу зміни. Хто приходив з першої – давав чоботи тому, хто йшов у другу. Або ж ходили через день. Втім ті чоботи мало допомагали, бо йти до школи треба було далеко. Найгірше, коли танув сніг. Ноги були мокрі вже в того, хто зранку йшов до школи.

Але нашій сім'ї пощастило – батько повернувся з фронту. Правда, був важко поранений у Берліні, лікувався в Лодзі. Батько обробляв наше невеличке поле й час від часу їхав на млин, щоб намолоти борошна. Мама пекла з нього рятівні сковородники.

Коли вернувся батько з млина цього разу, пішов надвір щось робити. Я якраз прийшла зі школи, де вчилася в третьому класі, й побачила, що до нас завітала тітка Настя, мамина сестра, яка жила на краю села. Вона приходила до нас часто. І щоб із сестрою побачитися, поговорити – розвітатися, але також із надією, що моя мама допоможе й дасть щось для дітей. Мала їх шестеро. А чоловік помер ще до війни від запалення легенів. Виживати родині вдови було дуже важко.

Моя мама допомагала сестрі, коли могла, але батько сварився і навіть бив її за це. Казав: «Я стараюся, щоб ми мали що їсти, а ти все роздаєш!» Тому мати могла щось дати тітці Насті із собою тільки тоді, коли його не було біля хати. Цього

разу батько був коло хати й міг зайти будь-коли, тому мама нічого не дала тітці. Так і пішла тітка ні з чим. Хіба, що сковородника трохи поїла. А я вже не могла ні про що думати –

ні про уроки, ні про домашню роботу, тільки про те, як допомогти тітці. Міркувала, що можу піти до комори й набрати з мішечка борошна у велику хустину, доки татко надворі. Але що далі? Як нести ту хустину через усе село? Якщо піду дорогою, то мене одразу побачить чи мама, чи батько, бо дорогу з нашого ганку видно як на долоні. Завернуть і наб'ють. Я плакала цілий вечір і всю ніч, бо не бачила, як можна зарадити лиху, і водночас ненавиділа себе за свою несміливість. Того дня діти тітки прийшли зі школи й

мали надію, що мати дасть їм щось поїсти, бо ж вернулася від сестри. Кожен із них мріяв хоч про шматочок сковородника. Але мама їхня сумно розвела руками: «Я не маю нічого для вас, дітки. Випийте води й лягайте спати. Немає ні борошна, ні сковородника.»

Мені досі соромно за ту мамину відмову, за те, що вона не поділилася із сестрою останнім шматком сковородника, хоча було це лише раз. Ніколи не забуду того сковородника.

*Розповідь записав
Свєген Сергієнко*

*Сковородник – товстий корж, спечений із бездріжджового тіста

Зверніть увагу

Нові правила

Народна мудрість говорить: «Готуй сани влітку, а воза взимку», тож майбутнім абітурієнтам не завадить пильно стежити за повідомленнями у ЗМІ щодо підготовки до ЗНО й майбутньої вступної кампанії, аби правильно розрахувати свої сили та час. Зокрема нещодавно директор департаменту вищої освіти МОН України Олег Шаров повідомив про деякі зміни Умов прийому до вищих навчальних закладів у 2017 році.

Як і у минулі роки, вступ до вищів відбуватиметься за результатами сертифікатів зовнішнього незалежного оцінювання. Однак цього разу можна буде подавати документи і за 2017-й, і 2016 рік. Іншими словами, випускники, котрі не стали студентами, отримають ще один шанс зробити це без нового проходження ЗНО. Обов'язковим для подачі залишається сертифікат з української мови та літератури. З якого предмета будуть інші два — кожен ВНЗ обиратиме самостійно. Однак серед них має бути математика, історія України або біологія.

Крім того, абітурієнти-переселенці вступатимуть за окремими квотами, а для пільгових категорій випускників передбачено особливі умови, про які детальніше буде повідомлено пізніше.

Чи не найголовніша зміна полягає у скороченні кількості заяв, які вступник може подавати до вишу, з 15 на 5 спеціальностей в цьому році до 7 на 3 спеціальності у 2017-му. Що ж до строків майбутньої вступної кампанії, то реєстрація електронних заяв та завантаження документів про освіту триватиме з 29 червня до 18 год. 25 липня. Прийом у вищі навчальні заклади на основі ЗНО відбуватиметься до 18 год. 26 липня. Випробувальні конкурси пройдуть у період із 17 по 26 липня, а іспити — з 21 по 26 липня. Зарахування на навчання за бюджетні кошти здійснюватиметься до 15 серпня 2017 року, а на навчання за контрактом — до 18 серпня. Умовами прийому до ВНЗ також визначено, що пільгові категорії вступників будуть зараховані до 28 серпня.

*І.Б. Кожем'яченко,
заступник директора
з навчальної роботи
Городнянської ЗОШ-
інтернату I-III ступенів*

Про тонкощі фінансової справи

Викладачі КНДПУ ім. Драгоманова О.Міненко, М.Городок та О.Затворнюк – часті гості в нашій школі. Вони представники Благодійного фонду «Обираємо майбутнє разом». Старшокласники з нетерпінням чекають на кожну зустріч.

27 жовтня відбувся тренінг «Емоційний інтелект». Тренер-психолог Михайло Городок провів цікавий майстер-клас, де хлопці й дівчата вчилися бути ввічливими, стриманими, толерантними.

24 листопада знову відбулася чергова зустріч. Цього разу О. Затворнюк організував для учнів фінансову гру «Cash Glon».

Кирил Непопенко

Ви просили розповісти

Певно, ви не раз чули, що кактуси рекомендують розміщувати біля комп'ютера, що вони захищають людину від електромагнітного випромінювання і навіть позбавляють комп'ютерної залежності. А розміщений навпроти вхідних дверей кактус не дасть надовго затриматися у вашому домі людині, яка прийшла з лихими намірами. Про особливості вирощування цієї рослини розповідає вчитель біології Л.С. Кисель.

Розводити кактуси цікаво. Різновидів цих рослин багато, і всіх їх об'єднують такі властивості, як живучість і непримхливість. Проте деякі особливості догляду за ними варто знати.

Горщики для кактусів підійдуть пластмасові, глиняні та керамічні, головне, щоб вони мали дренажний отвір. У пластмасовому посуді земля висихає повільніше й рівномірніше, ніж у глиняному та керамічному, тому для молодих рослин найкращими будуть пластмасові горщики.

Земляна суміш для кактусів має бути крихкою, пропускати воду й повітря. Найпростіша суміш складається з однакових частин промитого річкового піску, деревного вугілля, торфу й дернової землі. У спекотні, сонячні дні кактуси поливають щодня, коли похмуро, не поливають.

Професія онлайн

Професія гарного настрою

23 листопада до нас завітали незвичайні гості – колектив державного пересувного цирку «Дніпро» Очолює цей талановитий колектив В.М.Остапчук. Уся шкільна родина щиро вітала артистів жвавими оплесками, аплодувала кожному актору. Після закінчення вистави Володимир Михайлович охоче погодився на інтерв'ю.

- Володимире Михайловичу, чи давно Ви очолюєте цей колектив ?
- Так. Уже більше десяти років. Працюємо ми в дуже складних умовах, тому що перебуваємо в постійних мандрах. Але я дуже люблю свою професію.
- У колективі багато молодих акторів. Чи мають вони відповідну освіту?

освіту?

- Усі актори закінчили циркову академію, яка знаходиться в Києві. Деякі актори – ваші земляки. Вони родом із міста Мени, де успішно працює циркова студія. Вихованці якої успішно продовжують навчання в академії циркового мистецтва.

- Чи мають актори Вашого колективу можливості для професійного росту?

- Ви слушно зауважили, що в колективі багато молодих акторів. Справа в тому, що досвідчені майстри дуже часто запрошуються на роботу в циркові колективи Китаю, Японії, Туреччини. Це дуже хороша винагорода для артиста.

- Володимире Михайловичу! Колектив, який Ви очолюєте, учні нашої школи назвали командою гарного настрою. Ми щиро дякуємо всьому колективу за чудовий виступ на сцені нашої школи! Бажаємо нових успіхів і зустрічей!

Дарина Лисенко

Адреса редакції: 15100, м. Городня,
вул. Петра Пиниці, 21.
E-mail: gorodschoolbor@ukr.net.
Тираж 50 екземплярів

Відповідальний редактор: Шуляк М.І.
Комп'ютерна верстка: І.Б.Кожем'яченко, С.Кузьминський, А.Калита
Редакційна група: К.Непопенко, Є.Сергієнко, Д.Пиріг, Д.Лисенко, Н.Петрова.